

VARIOUS

SÄVELIÄ

Various

Säveliä

«Public Domain»

Various

Säveliä / Various — «Public Domain»,

Содержание

RUNEBERGIN KODISSA	5
RUNEBERGIN HAUDALLA	6
ILTA	7
KOLKKO KESÄ-AAMU	8
IMMELLEN	10
MYRSKY-YÖ	11
MIETTEITÄ ERÄÄN NUOREN INKERINMAALAISEN IMMEN HAUDALLA	13
Конец ознакомительного фрагмента.	15

Various

Säveliä / Hämeestä ja muualta

RUNEBERGIN KODISSA

18 11/7 84.

Seisahdu, matkamies, tän kodin huoneuksissa,
Pois ota lakkisi, käy hiljaa eteenpäin.
Viivähdä hetkeksi sun kansais unelmissa,
Sen muinaisuudessa – itseksesi mieti näin:

Suur' on se voima, kuin voi johtaa kansain teitä;
Aseita heikkoja se käyttää toimitaan,
Vain ihmislapsia – ja elvytellen heitä
Se valon kirkkaan luo pimeeseen maailmaan.

Tää koti, kolkko nyt, oil miehen aikansa,
Jonk' elonveri voi vain maalleen virtailla.
Silmänsä valoisa, se näki kansassansa
Vain suurta, jaloa, isänmaanrakkautta.

Itsensä uhraavan hän näki kansan täällä,
Ja kaunihiksi loi hän Pohjan maisemat.
Täht'-öissä kirkkaissa hän talvisella säällä
Ties' kansan kärsineen sen vaivat katkerat.

Ja taas kun aamukoin hän näki koittamassa,
Sulattain Pohjan jäät – sovittain kyyneleet,
Niin silloin riemun loi väessä urhoisassa,
Ja toivon ikuisen vihannat sepeleet.

Jaloksi tunsu hän tän kansan vaivoinensa,
Jaloksi silloinkin, kun myrskyt raivosi! —
Ja murtumatoim on, sen ties' hän, Suomen kansa,
Ja *siitä* ylpeillen, iloissaan lauleli!

Kotinsa kolkoks' jäi – hän lähti täältä poisi,
Vaan aarteet ikuiset *tää* koti säilyttää.
– Niin on, kuin nytkin viel' hän itse täällä oisi,
– Ja jalo henkensä se ijäks' tänne jää!

—rt—

RUNEBERGIN HAUDALLA

18 11/7 84.

On aikaa kulunut, kun murhepuvussansa
Ja mielin kaipaavin ja silmin itkevin
Tän haudan reunalle kokoontui Suomen kansa,
Lepohon viimeiseen vei laulun sankarin.

Ei nimi unhotu sen, joka lepää tuolla,
Ikäänkuin uinahtain vaan matkan vaivoista.
Kirkkaana loistaen hän tähtitarhain puolla
Lemmellä katselee suloista maatansa.

Tän kansan vaivoja ja isäin sankartöitä
Hän selvemmin kuin muut osasi laulella,
Ja ihannella voi hän Pohjan kesäöitä
Ja silloin sointuvasti soitti kannelta.

Runottarensa nyt jok' kätki kanteleensa,
Ja ääni voimakas ei enää meille soi. —
– Täss' itki kansamme, kun ties' kadottaneensa
Jaloimman poikansa, jonk' kadottaa se voi.

Vaan laulut ikuiset ne jäivät tänne soimaan
Iloksi kansamme, valoksi maailman,
Ja uuden kanteleen ne saavat kerran voimaan,
Kalevan kansalle – myös uuden laulajan.

Ja tässä laulakoon hän kaipauslaulujansa,
Tän haudan reunalla; sun sankarmainettais
Ijät hän soittakoon, ja kunnioittain kansa,
Sun kansais, seisokoon, sun hautais kummulla.

Niin – lepää, jalo mies, povessa isänmaamme.
Sun jalo henkesi meit' ohjaa ainiaan.
– Kukilla kaunistaa sun hautakumpus saamme;
Sun nimeis, Runeberg, ei kuole milloinkaan.

—rt—

ILTA

18 16/6 84.

Jo taukoo myrsky, laineet hiljenneena
Jo pyrkii lepohon, kun päivä laskeutuu.
Jo nukkuu luonto kaikki, nukkuneena
Se armosylihin nyt Herran sulkeutuu.

Jo vai'ennut on satakielen ääni,
Niin – hetkiseksi sekin yöllä vaikenee.
Vaan varhain aamulla mun ikävääni
Se laulaissansa soittaa – pois hajoittelee.

Ja ilta tuottaa rauhan sureville,
Ja levon väsyneille se kauniin tarjoaa.
Sentähden iloitsen, kun taivaan rantamille
Tuo kaunis aurinko noin hiljaa vaeltaa.

Se vaipuu – kenties minne vaipuneeka
– Luo Luojan kertomaan, min täällä nähnyt on.
Mitk' vaiheet katoovaiset täällä vaihdelleeka,
Ne näkee aurinkoinen, kirkas, varjoton.

Kun itkee ihmislapsen vaivojansa,
Tai onnestansa toiset heistä iloitsee,
Niin niitä kaikkia se matkallansa,
Tuo taivaan valo suuri, hiljaa katselee.

Ja illan tullen rientää täältä poisi,
Vaan elomme se kaikki näkee ainiaan.
Oi, Herra, jospa aurinkoinen voisi,
Läp' yönkin loistaa tänne synkkään maailmaan.

—rt—

KOLKKO KESÄ-AAMU

18 28/6 84

I

Hiljaa öisen peitteen luopi
Kirkas aamu tieltään pois.
Uuden päivän Herra suopi;
Oi, jos lintuin laulut sois!

Tyynnä kun on järven pinta,
Aamu kirkkaudessaan,
Silloin miks'ei ihmisrinta
Riemuin laula laulujaan?

Mutta kun ei lehdikoissa
Satakielen sävel soi,
Ihmisrinta kuinka noissa
Täysin äänin laulaa voi!

Tosin aamuhetkin soisin,
Että linnut laulaisi.
Silloin ehkä miekin vois
Laulaa – sumut poistuisi.

Muistellessain kuinka ennen
Kesä-aamuin ihastuin,
Kuullessani kyntörastaan
Lauluja, kuin riemastuin!

En voi olla kaipaamatta
Kesä-aamuin lauluja;
Nyt on linnut laulamatta.
– Kesät on niin kolkkoja.

Oisivatko muuttunehet
Suomen kesät syksyiksi,
Joiss' ei enää linnut laula,
Marjat kypsy kypsyiksi?

II

Laulaa linnut kerran vielä,

Kun on aamu isänmaan.
– Kansa kun on noussut siellä
Suomen sydänmailla vaan!

Marjat kypsyy kankahilla,
Helteiseks kun päivä käy.
Silloin Suomen sydänmailla
Syksyä ei koskaan näy.

Hengen tiellä kesän voittaa
Kansa kerran ikuisen.
– *Silloin* ihmislapsi soittaa
Iloisna kuin leivonen!

—*rt*—

IMMELLENI

Sinisilmäis, armas impi,
– Oi, mi puhtaus niistä loistaa,
Päivän varjopilvet poistaa:
Sydämeni rauhoittuu.

Kirkas, niinkuin illan taivas,
Katshesi lumoovainen!
Sellainen on jalo nainen,
Ajattelen itseksein.

Omaksein jos *sinut* saisin,
Kaikki, kaikki unhottaisin,
Päivän riidat, torat ne
Sais'vat jäädä toisille.

Lakkaamatta kiitteleisin
Herraa kaikkivaltiasta,
Omastaan jos maailmasta
Mulle lemmen-onnen sois.

Mutta päivä peittyä vielä
Tuonne taivaanrannan taakse,
Lemmen-aurinko ei nouse
Valaisemaan tietäni.

Hiljaa nukkuu unehensa
Kotimaani kaunis ilta.
Tyyntä rauhaa taivahilta
Herra vaaroillemme suo.

Minä yksin vaan oon tässä,
Rauhaa syömmessäin ei vielä.
– Impeni, oi miks' oot siellä
Kaukana niin luotani!

Sinisilmiäis jos kerran,
Kerran vielä, nähdä saisin,
Kaikki muut mä unhottaisin,
En sinua, en maatani!

—rt—

MYRSKY-YÖ

Vimmatusti myrsky riehuu,
Purren reunamalla kiehuu
Aallot kylmät, vihaiset.
Pursi pieni niit' ei kestä,
Luonnotar jos tuult' ei estä,
Purren peittää lainehet.

Kohti kotirantojansa
Pursi kiittää purjeillansa;
Rannat vihannat ei näy.
Illan tullen tuuli kiihtyy,
Vaikka luonto muutoin viihtyy,
Aallot ankarammin käy.

Kullasta jos pursi oisi,
Kai se kotirannat voisi
Töin ja vaivoin saavuttaa:
Siihen tuskin vihaissimmat
Merten tuulet ankarimmat,
Uskaltaisi koskettaa! —

Tuulet vaikka kallioihin
Kultapurren löisi, noihin
Kuitenkaan ei särkyis se.
Uljaasti se tuulten kanssa
Kamppailisi matkallansa
Ijäisyyden rannoille.

Puisen purren luodoillensa
Myrskyt iskee – huviksensa! —
Kallioihin murskaks lyö.
Siitä pelastua minne?
Kun ei rannikot näy sinne,
Kun on synkkä myrsky-yö.

Niinpä usein maailmassa
Kohtaloiden pauhinassa
Ihmislapsen laita on.
Hän ei koetuksiansa
Kestä heikoll' voimallansa;
Voima määrää kohtalon.

Yks' on kuitenkin, mi kestää:
Uskon voima kaikki estää
Ajan hurjan tuulispäät.

Tuulen vehkeily ei saata
Ihmislasta maahan kaataa,
Vaikk' on hurjat myrskysäät!

—*rt*—

MIETTEITÄ ERÄÄN NUOREN INKERINMAALAISEN IMMEN HAUDALLA

(Hukkunut uimaretkellä Itä-mereen v. 1884)

Seutu missä ensikerran elonpäivää näkemään
Ihmislapsi syntyessään avajaapi silmiään,
Seutu se on rakkain meille armahine muistoineen,
Sinne halumme on aina, leikkipaikkaan entiseen.

Sinne, missä kukkanurmet kotilehtoin suojassa
Ijät muistuttavat meille onnellista lapsuutta,
Missä kyntörastaan laulut kauniit kesä-öinä soi,
Sinne päivän hälinästä henkemmekin halavoi!

Synnyinpaikkani on parhain, vaikka muutoin oisinkin
Onnetarten helmalapsi, eloni ois mahtavin;
Vaan en kuulis kesä-illoin kotikuusten huminaa,
Näkis' en kuin päivä kirkas synnyinpaikkaa kaunistaa.

Oi, en silloin onnestani oikein voisi iloita,
Heitetty jos oisin maille kauvas synnyinpaikasta,
Elämäni aamuhetkiin lennähtelis aatoksein,
Missä yksin voisin löytää ilon, rauhan syömmellein.

Onnettaret vaikka veisi minut ulos maailmaan
Kauvas synnyinpaikastani, eloon vaihettelemaan
Iloon, onneen runsahasen kodin pienen suojasta
Tuost' en kuitenkaan mä voisi vilpittömästä' iloita.

Min' en voisi unhoittaa, kuin lasna ollen laulelin
Kodin armaan orren alla, vilpitöinnä iloitsin.
– Kuinka illan tullen ennen äidin hellän syliin jäin
Uneksimaan kohtaloita tulevaisen elämään.

Paikan tiedän, missä synnyin, missä kasvoin lapsena,
Paikkaa hautani en saata, ihmislapsi, arvata.
Lyhyt matkani on täällä, vaikka monivaiheinen;
Outo, tietämätöin mulle kuitenkin on loppu sen.

Salli, Herra, nuoruuteni Sinulle mun uhrata,
Elonhetket kaikki salli elää siinä uskossa,
Että kerran päivä päättyy ajan vaihettelevan,
Uuden aamun kellot soivat halki kolkon maailman.

Silloin salli luokseis tulla, syliis, Isä, lenteä
Toivon siivillä mun sieluin elon kolkon keskeltä.
Rakkauteni jääköön tänne muistoks omaisilleni,
Kiitolliset kyöneleeni Teille, ystävilleni!

Oi, ei kuolo saata meitä ikuisesti eroittaa:
Katsokaapas taivaanrantaa, elonpäivää nousevaa;

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.